

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

Eppu

J A P A R A S J O U L U L A H J A

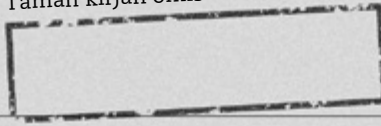

Sintun tekijöiltä!

Tammi

Eppu ja paras joululahja

Tämän kirjan omistaa

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

★ ★ Eppu ★

JA PARAS JOULULAHJA

Suomentanut Marvi Jalo

Kustannusosakeyhtiö Tammi • Helsinki

Lin Hallberg – Margareta Nordqvist

Sinttu-kirjat

Maailman ihanin Sinttu
Torstaina nähdään, Sinttu
Hieno hyppy, Sinttu
Aprillia, Sinttu
Kiva leiri, Sinttu
Sinttu on paras!
Suuri seikkailu, Sinttu
Älä pelkää, Sinttu!
Yli esteiden, Sinttu
Tallilla tapahtuu, Sinttu
Kesä kutsuu, Sinttu

Sinttu – Heppafanin oma kirja
Sinttu – Ponifanin päiväkirja

Eppu-kirjat

Eppu etsii kotia
Eppu tulee taloon
Eppu on hyvä ystävä
Eppu ja paras joululahja

Ruotsinkielinen alkuteos: *Teddy i trubbel*
First published by Rabén & Sjögren, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with
Rabén & Sjögren Agency, Sweden

Teksti © Lin Hallberg, 2009
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2009

Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-7784-3

★ Elsan perhe ★

Elsa on 8-vuotias. Hänellä on Marianne-niminen äiti sekä isäpuoli, jonka nimi on Juhani. Juhanilla on tytär nimeltä Minna. Hän on 11-vuotias. Tämä on heidän ensimmäinen yhteinen joulunsa maatilalla, jonne he ovat muuttaneet.

Tänään koko perhe on lähtenyt kaupungille. He ovat katselleet tavaratalojen jouluikkunoita ja ostaneet joululahjoja. Aluksi äiti ja Elsa tekivät ostoksia yhteistuumin, ja Juhani ja Minna menivät omalle taholleen. Sitten vaihdettiin. Minna ja Elsa lähtivät ostoksille kahdestaan äidin ja Juhanin hävitessä jonnekin hankkimaan lahjoja. Ne eivät saisi paljastua ennen aikojaan. Elsan kukkaro oli pullollaan kolikoita ostoskierroksen alussa, mutta kotiin lähdettyä jäljellä on enää pari euroa.

– Juuri kun mun piti säästää rahaa Epun lahjaan!

Elsa huokaa kurkistaessaan kukkaroonsa. Miten käy heidän lainaponinsa Epun? Elsan parhaan ystävän, joka odottaa kotona tallissa?

- Ei nämä rahat riitä mihinkään.
- Nyt alat vain säästää, äiti ja Juhani sanovat.
- Helppoahan teidän on sanoa, Minna

mutisee.

– Eikö pääasia ole kuitenkin, että saamme pitää Epun luonamme? äiti kysyy.

– Niin mutta mitä jos Epun omistaja tulee tervehtimään poniaan? Minna jatkaa. – Sitten se huomaa, miten hieno poni Epusta on tullut. Ehkä se päättää myydä Epun jollekin toiselle.

– Eihän se voi! Elsa katsoo pelästyneenä Minnaa.

– Ei sitä koskaan tiedä, Minna kohauttaa olkapäitään.

Nyt ei auta, vaikka kassi olisi miten täynnä hienoja lahjoja. Elsa toivoo, ettei olisi tuhlannut rahojaan mihinkään. Mitä enemmän hän Minnan sanoja miettii, sen todellisemmiksi ne muuttuvat. Mitä jos äijä on jo hakenut Epun pois?

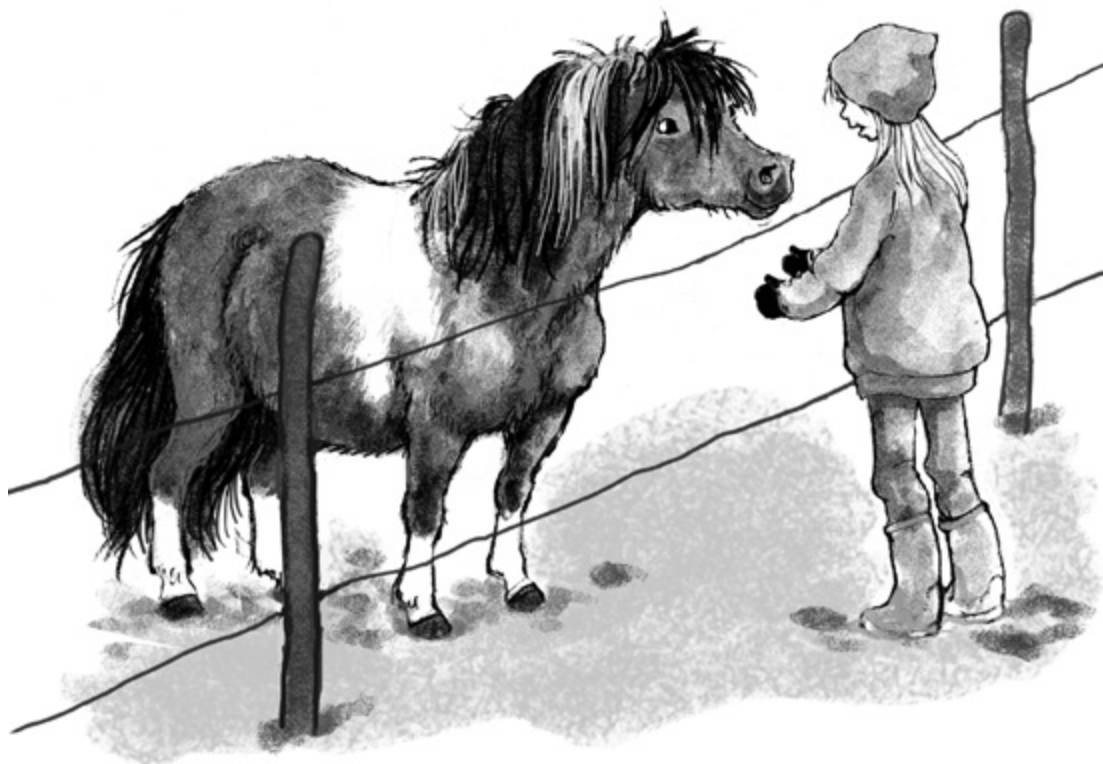
Juhani ehtii hädin tuskin pysäyttää auton, kun Elsa jo säntää kohti ponitarhaa. Sydän takoo tuskaisesti rinnassa.

– Eppu-polle! hän huutaa.

Voi miten Elsa ilahtuu nähdessään Epun kävelevän porttia kohti. Se kurkottaa pientä somaa turpaansa ja nuuhkii Elsan käsiä.

”Toitko minulle jotain?” se tuntuu kysyvän.

– Jos sun omistaja tulee tänne, sun pitää olla oikein tuhma, ymmärrätkös?

Elsa kuiskii Epun korvaan ja sivelee sen turpaa. Eppu ravistaa päätään, niin että paksu otsatukka heilahtaa.

– Sun täytyy luvata, Elsa vaatii.

Myös Minnan poni Santos tulee portille tervehtimään Elsaa. Eppu irvistää sille happamasti ja ajaa sen pois. Ihan kuin Santos sanoisi: ”Huokaus.”

Kissanpojat Nöpönenä ja Kisu hyppelevät
Elsan lumeen painuneita jälkiä pitkin.
Nöpönenä on harmaa, valkolaikkuinen kissa,
jolla on iso harmaa läikkä nenän päällä. Se
on Elsan oma lemmikki. Kisukin on harmaa

ja valkolaikkuinen, mutta sen naama on valkoinen. Se on Minnan kissa.

Nyt Nöpönenä ja Kisu maukuvat kovalla äänellä. Ne kiehnäyvät Elsan jaloissa. Sillä lailla ne tekevät aina kerjätessään jotain.

– Onko teidän nälkä? Elsa kysyy.

Kissanpojat ryntäävät hänen edellään tallille. Ne puskevat Elsan käsiä, kun hän yrittää kaataa kissanruokaa niiden kuppiin.

– Rauhoittukaa, Elsa käskee. – Muuten mä tiputan ruokaa lattialle.

Elsa on juuri aikeissa lähteä sisälle, kun minipossu Röhröh huomaa hänet. Se vinkuu pienessä karsinassaan. ”Anna minullekin”, se tuntuu sanovan. ”Minäkin haluan ruokaa.” Elsa

ottaa pienellä kauhalla sianruokaa ja kaataa sen Röhröhin ruokakuppiin, jotta possu ei tulisi surulliseksi.

Röhröh röhkii tyytyväisenä ja alkaa ahmia ruokaansa. Sitten se kuitenkin kiljuu, kun Elsa lähtee pois tallista. Röhröh on kovin seurankipeä. Kuka tahansa kelpaa seuraksi, vaikka Juhani onkin sen suosikki. Ellei Juhani olisi ostanut Röhröhiä, siitä olisi tehty joulukinkkua. Elsa uskoo, että Röhröh tietää sen.

– Onneksi pääsit meille.

Elsa jää raaputtamaan Röhröhin selkää. Silloin se röhkii hiljaa tyytyväisellä äänellä. Elsa mumisee itsekseen possua raaputtaessaan.

– Minnalla on kaksi eläintä. Mulla on yksi ja toinenkin melkein oma. Juhanilla on Röhröh. Mutta äidillä ei ole yhtään.

Elsan otsa rypistyy, kun hän ajattelee, että äidillekin pitäisi hankkia oma eläin. Sitten hän muistaa, että äidin vatsassa on vauva. Ehkä se riittää hänelle.

Äiti ja Elsa ryhtyvät paketoimaan joululahjoja iltapäivällä, kun he ovat kahdestaan

kotona. Äiti on ostanut upeaa kiiltävää paperia, jossa on tähtiä ja tonttuja. Paketointi on yleensä hauskaa puuhaa, mutta Eppuun liittyvä epävarmuus painaa möykkynä Elsan sisintä.

Ei auta, vaikka äiti on iloinen ja laskee leikkiä.

Möykky on ja pysyy.

– Mä en voi ajatella muuta kuin Eppua.

Kun äiti viimein kysyy, mikä on hätänä, Elsa alkaa heti valittaa. Silloin äiti laskee pöytäliinan niiden lahjatavaroiden päälle, joita ei ole vielä kääritytty paperiin, ja vetää Elsan mukanaan sohvalle istumaan.

– Kylläpä Eppusta on tullut sinulle tärkeä.

Äiti kietoo käsivartensa Elsan ympärille ja pitelee häntä lujasti lähellään.

– Koska Eppu on mun paras ystävä, Elsa sanoo.

– Entäs Kaisa? äiti kysyy.

– Kaisa on mun paras kaveri, Elsa sanoo.

– Eihän se ole sama asia.

– Miksi juuri Eppu on niin tärkeä? äiti kyselee.

– Se tulee aina niin iloiseksi, kun se näkee mut, Elsa vastaa. – Ja sen kanssa on ihana puuhailla, ja sillä on kiva ratsastaa.

– Etpä ajatellut noin silloin alussa, äiti sanoo.

– En niin, alussa, Elsa myöntää. – Mutta nyt mä olen jo oppinut kaikkea, ja sitten kun mä

opin vielä lisää, niin mä menen Epun kanssa yksin maastoon.

– Jaaha, äiti sanoo. – Mitä te maastossa teette?

– Me laukataan lujaa, Elsa kertoo. – Varmaan koko matka Lehtovaaraan saakka Soilea tapaamaan.

– Kuulostaa siltä, että kaikki on hyvin, äiti sanoo. – Mutta silti sinä olet surullinen.

– Niin kun mä tuhlasin kaikki rahani ostoksilla.

Elsan silmät täyttyvät kyynelistä, kun hän kertoo äidille, mikä hänen sisintään kalvaa.

– Mä innostuin joulusta niin, että unohdin säästämisen Eppua varten, hän nyyhkyttää.

– Voi kulta pieni!

Äiti halaa Elsaa oikein tiukasti.

– Hyvä vaan, että ostit kaikille joululahjoja. Epun asia järjestyy kyllä, saatpa nähdä.

– Mutta kun Minna sanoi siitä yhdestä asiasta, Elsa nikkotelee.

– Minna nyt aina sanoo kaikenlaista, äiti hymyilee. – Pitäisihän sinun se jo tietää.

– Niin mutta jos se mies kuitenkin tulee, Elsa jatkaa.

– Rauhoitutaanpas nyt. Lupaam, että Eppu pysyy meillä jatkossakin.

Äiti kohottaa Elsan leukaa ja katsoo häntä silmiin.

– Olen mä jo vähän rauhallisempi, Elsa sanoo tuntiessaan, että suurin osa levottomuudesta on kadonnut.

Tämän jälkeen tuntuu hauskalta kääriä hienoon pakettiin pussi, jonka hän on ostanut Minnalle. Siinä on hevosen harjan letittämiseen

tarkoitettuja erivärisiä kumilenksuja. Yhtä hauska on paketoida Epun ja Santoksen hevosherkkupussit ja Juhaniille hankittu panta. Se muistuttaa vähän koirien kaulapantaa ja on oikeastaan tarkoitettu Röhröhille.

– Tämän kanssa Juhani voi mennä taluttelemaan Röhröhiä ihan kuin se olisi koira, Elsa pelleilee.

Äidin joululahjan Elsa on kätkenyt huoneeseensa. Hänen sydämensä takoo odotuksesta, kun hän ajattelee, miten iloiseksi äiti tulee. Elsan ostamassa kirjassa on kaikkia mahdollisia erisnimiä. Kannessa lukee: ”Mikä

nimeksi vauvalle?” Elsa käärii sen paperiin sillä aikaa kun äiti on tallissa Minnan kanssa. Hän saa paketin valmiiksi juuri ennen kuin äiti ja Minna huutavat häntä.

– Nyt otetaan ponit sisälle!

Elsa hyppii raput alas eteiseen. Hän vetää tallisaappaat jalkaansa ja tallitakin ylleen. Lumi narisee mukavasti jalkojen alla, kun hän kävelee tallille. Juhani on parhaillaan ripustamassa jouluvaloja pihakuuseen. Röhröh tonkii joululyhteen alla ja yrittää löytää tipahtaneita kauranjyviä. Kissanpojat istuvat hevoshaan aidan päällä. Aivan kuin niiden tassuja paleltaisi.

– Nöpönenä, Elsa houkuttelee kissaa luokseen.

– Minuako huudat? Juhani pilailee.

Epun riimunnaru on riippunut ulkona portinpielessä koko päivän. Se on kylmästä kankea, ja siitä on vaikea pidellä kiinni. Lisäksi Elsa on unohtanut lapasensa sisälle, ja Epulla on kauhea kiire talliin.

– Eppu! Elsa komentaa, kun riimunnaru irtoaa hänen otteestaan.

– Ei haittaa, äiti sanoo. – Eppu menee
kuitenkin suoraan sisälle.

– Pitäähän sen oppia kulkemaan talutuksessa,
Minna huomauttaa.

– Hyvä vaan, että Eppu vähän temppuilee,
Elsa sanoo. – Siltä varalta jos omistaja sattuisi
tulemaan.

- *Joko sinä kovasti odotat jouluaattoa?
Soile kääntyy katsomaan Elsa.*
- *Mitä toivoit joululahjaksi? Soile kysyy.*
- *Samanlaista liiviä kuin sullakin on, Elsa paljastaa.*
- *Ja että Eppu saisi jatkossakin asua meillä.*

Elsan perhe valmistautuu tunnelmalliseen joulunviettoon. Mutta yllätyksiltä ei voi välttyä, kun perheeseen kuuluu paljon eläimiä. Ei varsinkaan silloin, kun tallissa on sellainen omalaatuinen jukuripääponi kuin Eppu! Tällä kertaa Eppu aiheuttaa koko perheelle vakavia sydämentykytyksiä, vastuu ponista kun ei aina ole pelkkää onnea ja päivänpaistetta. Mutta joulussa taitaa olla taikaa, sillä Elsa saa parhaan mahdollisen lahjan... Mikähän se voisi olla?

Supersuosituksen Sinttu-sarjan tekijöiden tarina sympaattisesta Eppu-ponista ja Elsasta jatkuu neljännellä osalla, joka huokuu joulun toivoa ja lämpöä.

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist
ISBN 978-951-31-7784-3 • L 84.2 • www.tammi.fi